

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Dagmar Nygrínové a soudců JUDr. Josefa Baxy a JUDr. Jiřího Pally v právní věci žalobce: **Ch. O.**, zast. JUDr. Davidem Kojzarem, advokátem, se sídlem Lidická 784, Kralupy nad Vltavou, proti žalované: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie, ICP letiště Praha - Ruzyně**, se sídlem Aviatická 1050/16, Praha 6, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 27. 4. 2012, č. j. 1 A 23/2012 - 19,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Zástupci žalobce JUDr. Davidu Kojzarovi, advokátovi, **se přiznává** odměna za zastupování ve výši 4.800 Kč, která mu bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí. Náklady právního zastoupení žalobce nese stát.

Odůvodnění:

Rozhodnutím ze dne 23. 3. 2012, č. j. CPR-3626-15/PŘ-2012-004112, žalovaná vyslovila, že žalobce se podle § 124 odst. 1 písm. b), e) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), zajišťuje za účelem správního vyhoštění; dobu zajištění stanovila na 160 dnů od okamžiku omezení osobní svobody. V odůvodnění uvedla, že doba zajištění byla stanovena s přihlédnutím k předpokládané složitosti přípravy výkonu rozhodnutí o správním vyhoštění tak, aby bylo uskutečnitelné v době trvání zajištění. Poukázala na to, že spojení mezi Českou republikou a Nigerijskou federativní republikou není nadstandardní a je nesrovnatelné s evropskými a některými moderními

mimoevropskými státy. Z výpovědi žalobce navíc žalovaná usoudila, že hodlá opětovně požádat o mezinárodní ochranu (v roce 2007 žalobci nebyl udělen azyl), přičemž v průběhu azylového řízení není možné realizovat správní vyhoštění ani podnikat kroky k vyřízení cestovních náležitostí. Při rozhodování o zajištění vycházela žalovaná z toho, že se žalobce dopustil trestného činu nedovolené výroby a jiného nakládání s omamnými a psychotropními látkami a jedy podle § 283 odst. 1, 2 písm. a), c) zákona č. 40/2009 Sb., trestní zákoník, ve znění pozdějších předpisů, a v roce 2010 byl odsouzen k trestu odnětí svobody v trvání čtyř roků a trestu vyhoštění na dobu neurčitou. Dne 13. 7. 2011 byl podmínečně propuštěn z výkonu trestu a byla mu stanovena lhůta k vycestování z České republiky do 15 dnů, která byla dne 25. 7. 2011 soudem prodloužena o dalších 15 dnů. Žalobce je veden v evidenci nežádoucích osob a je nežádoucí osobou zařazenou do informačního systému smluvních států.

Žalovaná dále uvedla, že dne 22. 9. 2007 uzavřel žalobce sňatek s občankou České republiky M. H. Dne 23. 3. 2012 po příletu z norského Osla byl žalobce zajištěn podle § 27 odst. 1 písm. a) a odst. 2 zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů, za účelem zahájení řízení o správním vyhoštění; oznámení o zahájení řízení mu bylo doručeno do vlastních rukou téhož dne.

Žalovaná konstatovala, že v případě žalobce je dán důvod pro zajištění za účelem správního vyhoštění podle § 124 odst. 1 písm. b), e) zákona o pobytu cizinců. Existuje obava z maření výkonu rozhodnutí o správním vyhoštění, neboť v přesně nezjištěné době měsíce prosince 2011 poté, co byl dne 13. 7. 2011 propuštěn z výkonu trestu, žalobce bez platného dokladu vycestoval z území České republiky a neoprávněně vstoupil na území smluvních států Rakouské republiky a Švédského království, odkud pokračoval do Norského království, kde dne 15. 1. 2012 požádal o azyl. Z uvedeného je zřejmé, že žalobce činil a hodlá činit úkony, které by zabránily jeho navrácení do vlasti, proto je dána obava, že bude ztěžovat výkon rozhodnutí.

Při zjištění důvodné obavy vycházela žalovaná z jednání žalobce, čímž je splněna zásada individualizace. Pokud žalobce v minulosti zabránil návratu do vlasti, který nikdy nebyl jeho cílem, lze důvodně očekávat, že tak učiní opět, budou-li mu poskytnuty tytéž podmínky. Zajištění žalobce je tedy zcela přiměřené účelu a cíli vyhoštění. Žalobce se v minulosti na území České republiky úmyslně a opakovaně dopouštěl jednání, která nejsou slučitelná s právními předpisy České republiky a Evropské unie, tudíž logicky existuje důvodné nebezpečí, že by se podobného jednání mohl dopustit i v budoucnu. Žalovaná přihlédla též k tomu, že žalobce závažným způsobem narušil veřejný pořádek tím, že se dopustil zmíněného trestného činu. Žalovaná uzavřela, že mírnější donucovací opatření by nebyla účinná a uložení zvláštních opatření za účelem vycestování podle § 123b zákona o pobytu cizinců je z hlediska jednání žalobce nedostačující (není záruka, že by vycestoval) a neúčelné, a proto přistoupila k zajištění.

V žalobě žalobce namítal, že nejsou splněny podmínky pro zajištění, neboť neexistuje nebezpečí, že bude mařit nebo ztěžovat výkon rozhodnutí o vyhoštění. Institut zajištění slouží k zabezpečení výkonu správního vyhoštění, ke kterému však nemůže dojít. Žalobce má postavení žadatele o azyl a je nevyhostitelný, což žalovaná věděla již při vydání napadeného rozhodnutí. Žádost o azyl ji měla vést k úvaze o realizovatelnosti vyhoštění. K

tomu žalobce poukázal na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 3. 8. 2011, č. j. 3 A 168/2011 - 19. Žalovaná by během řízení o udělení mezinárodní ochrany neměla činit úkony k realizaci vyhoštění, argumentace o složitosti a administrativní náročnosti vyhoštění občana Nigerijské federativní republiky je proto podle žalobce irelevantní. Dále citoval rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 4. 2006, č. j. 4 Azs 234/2005 - 59, a zdůraznil, že zákon o pobytu cizinců porušil jen jednou, a to překročením hranic České republiky bez víza směrem ven. Žalobce uzavřel, že jeho zajištění je nezákonné, a navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil.

Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 27. 4. 2012, č. j. 1 A 23/2012 - 19, žalobu zamítl a rozhodl dále, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu řízení. V odůvodnění uvedl, že zajištění cizince je zásahem do práva na osobní svobodu zaručeného v čl. 8 Listiny základních práva svobod, jakož i mezinárodními smlouvami. Nezbytnou podmínkou zajištění podle § 124 odst. 1 zákona o pobytu cizinců je nebezpečí, že cizinec bude mařit či ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění. Žalobce bez cestovního dokladu vycestoval z České republiky a neoprávněně (bez platného víza nebo oprávnění k pobytu) vstoupil na území Rakouské republiky, Švédského království a Norského království, kde požádal o azyl, ačkoliv mu muselo být známo, že mu v rámci Evropské unie, tj. v České republice již předtím azyl udělen nebyl. Na území České republiky v minulosti závažně narušil veřejný pořádek tím, že se dopustil trestného činu, za který byl odsouzen k trestu odnětí svobody v trvání 4 let a trestu vyhoštění na dobu neurčitou. Soud se ztotožnil se žalovanou, že je dáno důvodné nebezpečí, že se žalobce může takového jednání dopustit i v budoucnu, tedy je naplněn důvod, s nímž ustanovení § 124 odst. 1 zákona o pobytu cizinců spojuje zajištění cizince za účelem správního vyhoštění. Tento důvod také žalovaná v napadeném rozhodnutí zřetelně vyjádřila. Je naplněn také důvod podle § 124 odst. 1 písm. e) zákona o pobytu cizinců, neboť žalobce je evidován v informačním systému smluvních států.

Soud poukázal na to, že podle konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu lze cizince v zásadě zajistit jen tehdy, je-li výkon správního vyhoštění alespoň potenciálně možný. Z obsahu správního spisu plyne, že žalobce byl na území České republiky předán na základě Nařízení Rady (ES) č. 343/2003, kterým se stanovují kriteria a mechanismy pro určení členského státu odpovědného za posouzení žádosti o azyl podané státním příslušníkem třetí země v jednom z členských států a dne 4. 4. 2012 bylo se žalobcem zahájeno řízení o mezinárodní ochraně, které stále probíhá. Žalovaná zohlednila předpokládanou složitost přípravy výkonu rozhodnutí o správním vyhoštění právě s přihlédnutím k probíhajícímu azylovému řízení, které si může vyžádat různě dlouhou dobu k projednání žádosti. Také bylo přihlédnuto k předpokládané složitosti vyřízení vydání náhradního cestovního dokladu vzhledem k tomu, že Velvyslanectví Nigerijské federativní republiky se nenachází na území České republiky. Tyto všechny skutečnosti byly správním orgánem zohledněny, a proto byla také stanovena doba zajištění na 160 dnů. Městský soud v Praze neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), zamítl.

V kasační stížnosti žalobce (dále jen „stěžovatel“) citoval § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s. a navrhl, aby byl rozsudek Městského soudu v Praze zrušen a věc vrácena tomuto

soudu k dalšímu řízení. Současně požádal o osvobození od soudních poplatků a ustanovení zástupce.

Nejvyšší správní soud usnesením ze dne 15. 5. 2012, č. j. 4 As 47/2012 - 8, ustanovil zástupcem stěžovatele JUDr. Davida Kojzara, advokáta.

V doplnění kasační stížnosti stěžovatel namítal, že Městský soud v Praze nesprávně posoudil právní otázku přiměřenosti zajišťovacího prostředku, když vycházel pouze z obecné úvahy o případné době pro zjištění jeho totožnosti. Pobyt stěžovatele na svobodě nijak nebrání tomu, aby správní orgán podnikl kroky směřující k prověření skutečností pro rozhodnutí ve smyslu zákona o azylu. Nelze automaticky předpokládat, že se stěžovatel bude snažit uprchnout jen proto, že se snažil získat mezinárodní ochranu v jiném státě. Žalovaná neuvedla, že by stěžovatel nespolupracoval, bránil se podrobit šetření nebo jinak mařil její snahu. Poukázal na rozsudek Městského soudu v Praze sp. zn. 7 Ca 209/2005 a konstatoval, že zajištění musí být řádně odůvodněno a je třeba vážit i otázku přiměřenosti zásahu. Stěžovatel připomněl, že má v České republice zázemí, manželku a zajištění mu vážně narušuje rodinný život. S těmito skutečnostmi se Městský soud v Praze nijak nevypořádal, pouze převzal argumentaci žalované.

Žalovaná se ke kasační stížnosti nevyjádřila.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s. vázán rozsahem a důvody, které stěžovatel uplatnil v kasační stížnosti a jejím doplnění. Neshledal přitom vady podle § 109 odst. 4 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti. Ačkoliv stěžovatel v kasační stížnosti zmínil ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s., z obsahu jejího doplnění je zjevné, že se dovolává důvodů uvedených v písmenech a) a d). Stěžovatel totiž nijak neupřesnil své tvrzení, že skutková podstata, z níž žalovaná vycházela, nemá oporu ve spisu; nic takového ostatně Nejvyšší správní soud ani nezjistil.

Podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. *kasační stížnost lze podat pouze z důvodu tvrzené nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení*. Nesprávné právní posouzení spočívá buď v tom, že na správně zjištěný skutkový stav je aplikován nesprávný právní názor, popř. je sice aplikován správný právní názor, ale tento je nesprávně vyložen.

Podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. *kasační stížnost lze podat pouze z důvodu tvrzené nepřezkoumatelnosti spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, popřípadě v jiné vadě řízení před soudem, mohla-li mít taková vada za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.*

Z obsahu správního spisu Nejvyšší správní soud zjistil, že stěžovatel byl rozsudkem Městského soudu v Praze sp. zn. 61 To364/2010 vydaným ve veřejném zasedání dne 30. 9. 2010 shledán vinným zločinem nedovolené výroby a jiného nakládání s omamnými a psychotropními látkami a jedy podle § 283 odst. 1, 2 písm. a), c) trestního zákoníku a byl odsouzen k trestu odnětí svobody v trvání čtyř roků. Současně mu byl uložen trest vyhoštění na dobu neurčitou.

Podle úředního záznamu ze dne 23. 3. 2012, č. j. CPR-3626-3/PŘ-2012-0010OB, byl stěžovatel téhož dne transferován z Osla (Norsko) na mezinárodní letiště Praha - Ruzyně a ve 12:40 hod. byl zajištěn podle § 27 odst. 1 písm. a) a odst. 2 zákona o Policii České republiky.

Do protokolu o podání vysvětlení ze dne 23. 3. 2012, č. j. CPR-3626-8/PŘ-2012-004112, stěžovatel uvedl, že je ženatý s občankou České republiky M. H., nar. X, která od doby, kdy šel do vězení, bydlí s maminkou v K. – S.; přesnou adresu si stěžovatel nepamatuje. Předtím bydlel s manželkou na adrese J. 16, P. - Ž. Manželku naposledy viděl v prosinci 2011. Tehdy na falešný cestovní doklad Itálie vycestoval letecky z Prahy do Vídně a potom do Švédska, odkud jel autobusem do Norska a tam v lednu 2012 požádal o azyl. Falešný cestovní doklad je u norské policie, jiný doklad stěžovatel během cesty neměl, neměl ani žádné vízum potřebné do ostatních států Evropy.

Přípisem ze dne 23. 3. 2012, č. j. CPR-3626-11/PŘ-2012-004112, bylo stěžovateli oznámeno zahájení řízení ve věci správního vyhoštění z území České republiky podle § 119 odst. 2 písm. b) ve spojení s § 119 odst. 1 písm. a) bod 2 zákona o pobytu cizinců. Řízení bylo zahájeno na základě existence důvodného podezření, že by stěžovatel mohl při pobytu na území závažným způsobem narušit veřejný pořádek, neboť se již v minulosti dopustil trestného činu nedovolené výroby a jiného nakládání s omamnými a psychotropními látkami a jedy podle § 283 odst. 1, 2 písm. a) a c) trestního zákoníku, za což byl v roce 2010 odsouzen k trestu odnětí svobody v trvání čtyř roků a trestu vyhoštění na dobu neurčitou. Dalším důvodem bylo, že v přesně nezjištěné době v prosinci 2011 poté, co byl dne 13. 7. 2011 podmínečně propuštěn z výkonu trestu, vycestoval bez platného cestovního dokladu z území České republiky a neoprávněně (bez víza nebo platného povolení k pobytu) vstoupil na území smluvních států Rakouské republiky a Švédského království, odkud pokračoval na území Norského království, kde dne 15. 1. 2012 požádal o azyl.

V protokolu o vyjádření ze dne 23. 3. 2012, č. j. CPR-3626-12/PŘ-2012-004112, správní orgán vyjmenoval skutková zjištění a poskytl stěžovateli možnost, aby se k nim vyjádřil. Stěžovatel mimo jiné uvedl, že s manželkou poslední dobou nejsou v kontaktu, manželka ví, že odcestoval, ale neví do jaké země, ani že byl vrácen do České republiky. Z Norska se ji pokusil kontaktovat, na telefonáty ani na SMS nereagovala. Manželka ví o tom, že byl odsouzen i pro jaký trestný čin, z vězení s ní udržoval kontakt prostřednictvím advokáta. Manželce se nelíbilo, že byl odsouzen a musel být ve vězení, byla na něj hodně naštvaná.

Na základě takto zjištěného skutkového stavu posoudil Nejvyšší správní soud jednotlivé námitky stěžovatele a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Nejprve se Nejvyšší správní soud zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku, kterou stěžovatel spatřoval v tom, že se Městský soud v Praze nijak nevypořádal se skutečností, že stěžovatel má v České republice zázemí, manželku a zajištění mu narušuje rodinný život. Nejvyšší správní soud konstatuje, že stěžovatel tento

argument v řízení před Městským soudem v Praze nevznesl, a proto tomuto soudu nelze vytýkat, že se k dané otázce nevyjádřil.

Soudní řízení ve správním soudnictví je ovládáno dispoziční zásadou, která soudům ukládá přezkoumat napadené správní rozhodnutí v mezích žalobních bodů. K případným pochybením správního orgánu, jež účastník řízení nenamítá, může soud přihlédnout z úřední povinnosti pouze za předpokladu, že tyto vady brání přezkoumání žalobou napadeného rozhodnutí v rozsahu žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s. ř. s.) [srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 3. 2011, č. j. 7 Azs 79/2009 - 84, publikované ve Sbírce rozhodnutí Nejvyššího správního soudu pod č. 2288/2011, www.nssoud.cz].

V projednávané věci nebylo narušení soukromého života stěžovatele v žalobě namítáno a rozhodně nebrání přezkoumání rozhodnutí žalované v mezích žalobních bodů; Městský soud v Praze tudíž nebyl povinen ani oprávněn se těmito skutečnostmi zabývat. S ohledem na § 104 odst. 4 s. ř. s. se k nim nemůže vyjadřovat ani Nejvyšší správní soud, neboť se jedná o námitku uplatněnou poprvé až v kasační stížnosti, tedy námitku nepřípustnou.

Nejvyšší správní soud nepřisvědčil ani tvrzení stěžovatele, že Městský soud v Praze pouze převzal argumentaci žalované. Z odůvodnění napadeného rozsudku je zřejmé, že Městský soud v Praze rozhodnutí žalované řádně přezkoumal a s jejími závěry se ztotožnil. Takový postup nepovažuje Nejvyšší správní soud za chybný, pokud se soud současně vypořádá se všemi žalobními námitkami, což Městský soud v Praze učinil. V odůvodnění soud poukázal na to, že žalovaná zvolila dobu trvání zajištění i s přihlédnutím k předpokládané délce řízení ve věci mezinárodní ochrany, čímž odpověděl na námitku stěžovatele, že je nevyhostitelný. Městský soud v Praze také zdůraznil, že stěžovatel bez cestovního dokladu vycestoval z území České republiky, neoprávněně vstoupil na území jiných států a závažně narušil veřejný pořádek tím, že se dopustil trestného činu. Tím soud popřel oprávněnost námitky stěžovatele, že zákon o pobytu cizinců porušil jen jednou, a vyvrátil jeho žalobní tvrzení, že neexistuje nebezpečí maření nebo ztěžování výkonu rozhodnutí o vyhoštění. S ohledem na tyto skutečnosti má Nejvyšší správní soud za to, že se Městský soud v Praze vyslovil ke všem žalobním bodům a napadený rozsudek není nepřezkoumatelným ve smyslu ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.

Podle § 124 odst. 1 zákona o pobytu cizinců *Policie je oprávněna zajistit cizince staršího 15 let, jemuž bylo doručeno oznámení o zahájení řízení o správním vyhoštění anebo o jehož správním vyhoštění již bylo pravomocně rozhodnuto nebo mu byl uložen jiným členským státem Evropské unie zákaz vstupu platný pro území členských států Evropské unie a nepostačuje uložení zvláštního opatření za účelem vycestování, pokud*

a) je nebezpečí, že by cizinec mohl ohrozit bezpečnost státu nebo závažným způsobem narušit veřejný pořádek,
b) je nebezpečí, že by cizinec mohl mařit nebo ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění,
c) cizinec nevycestoval z území v době stanovené v rozhodnutí o správním vyhoštění,
d) cizinec závažným způsobem porušil povinnost uloženou mu rozhodnutím o uložení zvláštního opatření za účelem vycestování, nebo

e) je cizinec evidován v informačním systému smluvních států.

Stěžovatel správně poukázal na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 6. 1. 2006, č. j. 7 Ca 209/2005 - 32, publikovaný ve Sbírce rozhodnutí Nejvyššího správního soudu pod č. 855/2006, podle kterého *„[s]kutečnost, že s cizincem bylo zahájeno řízení o správním vyhoštění, nemůže sama o sobě odůvodnit zajištění cizince. Při takovém výkladu by bylo nutno zajistit cizince vždy, když s ním bylo zahájeno řízení o správním vyhoštění, což ze zákona nevyplývá. Rozhodnutí o zajištění cizince je omezením jeho osobní svobody, a proto musí být řádně a konkrétně zdůvodněno.“*

Požadavkům v tomto rozsudku uvedeným žalovaná podle názoru Nejvyššího správního soudu dostála. Důvod pro zajištění stěžovatele totiž nespatřovala v tom, že s ním bylo zahájeno řízení o správním vyhoštění, ale v obavě z maření výkonu rozhodnutí o správním vyhoštění. Tuto obavu žalovaná řádně zdůvodnila předchozím jednáním stěžovatele, který bez platného dokladu vycestoval z území České republiky, neoprávněně vstoupil na území smluvních států a závažným způsobem narušil veřejný pořádek tím, že se dopustil trestného činu, za který mu byl uložen trest odnětí svobody v trvání čtyř roků a trest vyhoštění na dobu neurčitou. Stěžovatel se ostatně proti vyhoštění bránil také tím, že opakovaně požádal o mezinárodní ochranu. Nejvyšší správní soud souhlasí se žalovanou, že popsané skutečnosti zakládají nebezpečí, že by stěžovatel mohl mařit nebo ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění.

Podle konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu *„[s]právní orgán má povinnost zabývat se v řízení o zajištění cizince podle § 124, § 124b nebo § 129 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, možnými překážkami správního vyhoštění, vycestování nebo předání tohoto cizince podle mezinárodní smlouvy v případech, kdy jsou mu tyto překážky v době rozhodování o zajištění známy nebo v řízení vyšly najevo. V takové situaci je povinen možné překážky před rozhodnutím o zajištění cizince předběžně posoudit a učinit si úsudek o tom, zda je správní vyhoštění, vycestování nebo předání cizince alespoň potenciálně možné.“* (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 11. 2011, č. j. 7 As 79/2010 - 150, publikované ve Sbírce rozhodnutí Nejvyššího správního soudu pod č. 2524/2012, dostupné na www.nssoud.cz).

V případě stěžovatele přicházely v úvahu dvě překážky výkonu rozhodnutí o správním vyhoštění - probíhající řízení ve věci mezinárodní ochrany a rodinný stav stěžovatele, který je manželem občanky České republiky. Obě tyto skutečnosti vzala žalovaná při rozhodování o zajištění stěžovatele v potaz.

Nejvyšší správní soud zdůrazňuje, že podání žádosti o mezinárodní ochranu nemůže být samo o sobě překážkou zajištění cizince. Opačný výklad by popíral smysl institutu zajištění cizince, neboť by umožňoval zneužívání žádostí o mezinárodní ochranu k tomu, aby se cizinci možnému zajištění vyhnuli. Podle názoru Nejvyššího správního soudu proto postačí, pokud je realizace vyhoštění cizince potenciálně možná, tzn. pokud lze předpokládat, že řízení ve věci mezinárodní ochrany bude v době trvání zajištění cizince skončeno a cizinci patrně nebude udělena mezinárodní ochrana.

Podobně v rozsudku ze dne 29. 6. 2011, č. j. 1 As 72/2011 - 75, Nejvyšší správní soud uvedl, že *„[p]ři zvažování toho, zda je možný výkon správního vyhoštění cizince, které provádí správní orgán při rozhodování o jeho zajištění podle § 124 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, postačí posouzení potenciality možnosti výkonu správního vyhoštění.“*

V případě stěžovatele se jednalo o opakovanou žádost o mezinárodní ochranu, přičemž první jeho žádosti vyhověno nebylo. Žalovaná tudíž mohla předpokládat, že nebude vyhověno ani opakované žádosti, a postupovala správně, pokud předmětnou žádost zohlednila toliko při určení doby trvání zajištění. Tuto dobu stanovila tak, aby v průběhu zajištění bylo řízení ve věci mezinárodní ochrany skončeno a žalovaná stihla vyřídit i další náležitosti spojené s realizací vyhoštění.

Nejvyššímu správnímu soudu je navíc z jeho úřední činnosti známo, že rozhodnutím Ministerstva vnitra ze dne 13. 4. 2012, č. j. OAM-80/LE-BE02-PA03-2012, bylo řízení o udělení mezinárodní ochrany zastaveno podle § 25 písm. i) zákona č. 325/1999 Sb., neboť žádost byla nepřípustná podle § 10a písm. e) téhož zákona (opakovaná žádost neuvádějící nové skutečnosti). Žalobě proti tomuto rozhodnutí Krajský soud v Praze usnesením ze dne 3. 7. 2012, č. j. 48 Az 20/2012 - 23, nepřiznal odkladný účinek, tato překážka realizace správního vyhoštění stěžovatele proto již odpadla.

Pokud jde o rodinný stav stěžovatele, Nejvyšší správní soud připomíná, že žalovaná zahájila řízení o správním vyhoštění podle § 119 odst. 2 písm. b) ve spojení s § 119 odst. 1 písm. a) bod 2 zákona o pobytu cizinců.

Podle § 119 odst. 2 písm. b) tohoto zákona *rozhodnutí o správním vyhoštění občana Evropské unie nebo jeho rodinného příslušníka, který na území pobývá přechodně, lze vydat pouze v případě, že občan Evropské unie nebo jeho rodinný příslušník závažným způsobem narušuje veřejný pořádek; to neplatí, jde-li o občana Evropské unie, který pobývá na území nepřetržitě po dobu nejméně 10 let.*

Žalovaná tedy počítala s přísnějšími podmínkami pro vyhoštění osoby, která je rodinným příslušníkem občana Evropské unie, tedy i občana České republiky. Ve svém rozhodnutí proto popsala, v čem spatřuje možnost závažného narušování veřejného pořádku, které považovala za potenciální důvod pro vyhoštění stěžovatele. Podle názoru Nejvyššího správního soudu není vyloučeno, aby vycestování stěžovatele bez cestovního dokladu a jeho neoprávněný vstup na území cizích států byly s přihlédnutím k trestnému činu nedovolené výroby a jiného nakládání s omamnými a psychotropními látkami a jedy podle § 283 odst. 1, 2 písm. a), c) trestního zákoníku považovány za narušení veřejného pořádku závažným způsobem. Jinými slovy, je možné, že v řízení o správním vyhoštění bude zjištěno naplnění podmínek ustanovení § 119 odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Tento předpoklad přitom postačuje pro závěr, že vyhoštění stěžovatele, jehož manželkou je občanka České republiky, je potenciálně možné.

Nejvyšší správní soud shrnuje, že v projednávané věci byly dány podmínky pro zajištění stěžovatele podle § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců, nehledě k tomu, že dostatečným důvodem pro jeho zajištění je i zjištění žalované, že je evidován v

informačním systému smluvních států [srov. § 124 odst. 1 písm. e) téhož zákona], které stěžovatel nijak nezpochybnil.

Tvrzení stěžovatele, že Městský soud v Praze nesprávně posoudil právní otázku přiměřenosti zajišťovacího prostředku, Nejvyšší správní soud nepřisvědčil. Žalovaná řádně zdůvodnila, v čem spatřuje hrozbu maření nebo ztěžování výkonu rozhodnutí o správním vyhoštění a z jakých důvodů nepostačí užití jiných institutů. Omezení svobody stěžovatele shledává Nejvyšší správní soud s ohledem na zjištěné skutečnosti přiměřeným. Není pravdou, že Městský soud v Praze vycházel při hodnocení přiměřenosti zajištění pouze z obecné úvahy o případné době pro zjištění totožnosti stěžovatele. Naopak, soud podobně jako žalovaná hodnotil veškeré výše popsané jednání stěžovatele a možnost pokračování v porušování právních předpisů České republiky.

Úvaha stěžovatele o tom, že jeho pobyt na svobodě nijak nebrání správnímu orgánu, aby podnikl kroky směřující k prověření skutečností pro rozhodnutí ve smyslu zákona o azylu, není z hlediska zajištění stěžovatele pro účely správního vyhoštění relevantní. Důvodem zajištění stěžovatele totiž nebyla potřeba prověřit zmíněné skutečnosti, ale obava z toho, že bude mařit nebo ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění. Důvodem zajištění nebyla ani skutečnost, že se stěžovatel snažil získat mezinárodní ochranu v jiném státě. Namítá-li stěžovatel, že žalovaná neuvedla, že by nespolupracoval, bránil se podrobit šetření nebo jinak mařil její snahu, Nejvyšší správní soud opět konstatuje, že důvodem pro zajištění podle § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců je nebezpečí, že by cizinec mohl mařit nebo ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění. Existenci tohoto nebezpečí žalovaná zjistila a přiměřeně odůvodnila; Nejvyšší správní soud její závěry aprobuje.

Nejvyšší správní soud uzavírá, že napadený rozsudek není nepřezkoumatelný ani nezákonný ve smyslu ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s., důvodnost kasačních námitek tedy nebyla prokázána. Nejvyšší správní soud proto kasační stížnost proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 27. 4. 2012, č. j. 1 A 23/2012 - 19, zamítl jako nedůvodnou.

O nákladech řízení rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. za použití ustanovení § 120 téhož zákona. Protože úspěšné žalované v tomto řízení žádné náklady nad rámec plnění běžných povinností nevznikly a stěžovatel nebyl v řízení úspěšný, bylo rozhodnuto tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odměna soudem ustanovenému zástupci stěžovatele JUDr. Davidu Kojzarovi, advokátovi, byla stanovena podle vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů. Zástupce stěžovatele učinil v řízení o kasační stížnosti dva úkony právní služby podle § 11 odst. 1 písm. b) a d) advokátního tarifu; za každý z nich mu náleží odměna ve výši 2.100 Kč podle § 9 odst. 3 písm. f) a § 7 advokátního tarifu a režijní paušál podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu ve výši 300 Kč. Zástupci stěžovatele bude vyplacena částka 4.800 Kč z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní

moci tohoto rozhodnutí. Náklady právního zastoupení stěžovatele, který je osvobozen od soudních poplatků, nese stát (srov. § 35 odst. 8 a § 60 odst. 4 s. ř. s.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 29. srpna 2012

JUDr. Dagmar Nygrínová
předsedkyně senátu